

ROMÂNIA

CONSILIUL SUPERIOR AL
MAGISTRATURII

PLENUL

**HOTĂRÂREA nr. 1199
din 10 noiembrie 2015**

Prin punctul de vedere al Direcției Legislație, documentare și contencios nr. 20851/2015 a fost supusă analizei Plenului Consiliului Superior al Magistraturii problema corelației dintre concediul pentru îngrijirea copilului în vârstă de până la un an, doi ani sau 3 ani, în cazul copilului cu handicap, și concediul de odihnă aferent anului respectiv.

În concret, problema sesizată a fost aceea dacă, în situația unui judecător sau procuror, efectuarea în cursul unui an a concediului pentru îngrijirea copilului în vârstă de până la un an, până la 2 ani sau, după caz, până la 3 ani, în cazul copilului cu handicap, afectează dreptul la concediu de odihnă pentru anul respectiv.

În legislația națională, concediul pentru creșterea copilului este reglementat de O.U.G. nr. 111/2010 privind concediul și indemnizația lunară pentru creșterea copiilor, cu modificările ulterioare.

Potrivit art. 2 alin. (1) lit. a) și b) din O.U.G. nr. 111/2010, „Începând cu data de 1 ianuarie 2011, persoanele care, în ultimul an anterior datei nașterii copilului, au realizat timp de 12 luni venituri din salarii, venituri din activități independente, venituri din activități agricole supuse impozitului pe venit potrivit prevederilor Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, denumite în

continuare venituri supuse impozitului, pot beneficia opțional de următoarele drepturi:

a) concediu pentru creșterea copilului în vârstă de până la un an, respectiv 3 ani în cazul copilului cu handicap, precum și de o indemnizație lunară;

b) concediu pentru creșterea copilului în vârstă de până la 2 ani, precum și de o indemnizație lunară."

Prevederile enunțate se interpretează prin corelație cu dispozițiile art. 148 alin. (2) din Constituția României, republicată, prin care s-a statuat că, urmare a aderării României la tratatele constitutive ale Uniunii Europene, „prevederile tratatelor constitutive ale Uniunii Europene, precum și celelalte reglementări comunitare cu caracter obligatoriu, au prioritate față de dispozițiile contrare din legile interne, cu respectarea prevederilor actului de aderare”.

În acest context, Plenul constată că în jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene (denumită în continuare CJUE), s-a statuat că dreptul la un concediu garantat nu poate afecta dreptul de a obține un alt concediu garantat. Cu titlu de exemplu, paragraful 26 din Hotărârea pronunțată în cauzele conexate C-350/06 și C-520/06 Gerhard Schultz-Hoff împotriva Deutsche Rentenversicherung Bund și Stringer și alții împotriva Her Majesty's Revenue and Customs prevede următoarele: „Curtea s-a pronunțat deja în sensul că un concediu garantat de dreptul comunitar nu poate afecta dreptul de a obține un alt concediu garantat de acest drept”.

Pornind de la aceste premise, Plenul consideră că, deși în art. 145 din Codul Muncii printre concediile care sunt considerate perioade de activitate prestată nu este menționat expres și concediul pentru îngrijirea copilului în vârstă de până la un an, până la 2 ani sau, după caz, până la 3 ani, în cazul copilului cu handicap, acest concediu nu poate înlătura dreptul la concediul de odihnă, recunoscut de Codul Muncii.

Dreptul la concediu pentru îngrijirea copilului este garantat de dreptul comunitar prin Directiva 2010/18/UE a Consiliului Uniunii Europene, de punere în aplicare a Acordului-cadru revizuit privind concediul pentru creșterea copilului.

Prin clauza 2, paragraful 1 din Acordul-cadru ce constituie anexa Directivei 2010/18/CE s-a statuat că „În temeiul prezentului acord, se acordă lucrătorilor, bărbați și femei, dreptul individual la concediu pentru creșterea copilului, pe motiv de naștere sau de adopție a unui copil, pentru a le da posibilitatea de a îngriji copilul respectiv până la o vârstă dată de maximum opt ani care urmează să fie stabilită de statele membre și/sau de partenerii sociali”.

Corelând jurisprudența CJUE, menționată, cu recunoașterea comunitară a dreptului la concediul pentru creșterea copilului, Plenul apreciază că dreptul la concediul de odihnă nu poate fi înlăturat de concediul pentru creșterea copilului.

De altfel, și pe planul dreptului intern atât dreptul la concediul de odihnă, cât și dreptul la concediul pentru creșterea copilului, sunt „garantate”, în sensul jurisprudenței CJUE, de vreme ce sunt prevăzute de legislația primară internă, iar angajatorul este obligat să le acorde, dacă angajatul le-a solicitat.

În aceeași analiză, trebuie observate atât jurisprudența CJUE, care a consacrat faptul că dreptul la concediul de odihnă anual plătit trebuie considerat un principiu al dreptului comunitar de o importanță deosebită, de la care nu se poate deroga, cât și finalitatea diferită a celor două tipuri de concedii.

Astfel, în timp ce finalitatea dreptului la concediul de odihnă anual plătit este aceea de a permite lucrătorului să se odihnească și să dispună de o perioadă de destindere și relaxare, finalitatea concediului pentru creșterea copilului în vârstă de până la un an, până la doi ani sau până la trei ani - în cazul copilului cu handicap - este aceea de a ajuta la creșterea copilului în intervalele prestabilite de lege, iar nu de relaxare și odihnă pentru cel care îngrijește acel copil.

Beneficiarul politicii de protecție socială este, în cazul concediului de odihnă, lucrătorul însuși, pe când în cazul concediului pentru creșterea copilului beneficiarul este în primul rând copilul, și aceasta pentru că Acordul-cadru revizuit privind concediul pentru creșterea copilului este privit „ca mijloc important de conciliere a responsabilităților profesionale și familiale”, cum se stipulează în primul paragraf din preambulul acestuia.

Finalitatea diferită a concediului de odihnă față de alte concedii garantate a fundamentat, de altfel, și concluzia CJUE conform căreia „un concediu garantat de dreptul comunitar nu poate afecta dreptul de a obține un alt concediu garantat de acest drept.”

Pornind de la aceste premise, Plenul apreciază că efectuarea în cursul unui an a concediului pentru îngrijirea copilului în vârstă de până la un an, până la 2 ani sau, după caz, până la 3 ani, în cazul copilului cu handicap, nu afectează nici dreptul la concediu de odihnă pentru anul respectiv, nici durata acestuia.

Față de cele expuse, în temeiul art. 23 alin. (1) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările ulterioare,

PLENUL CONSILIULUI SUPERIOR AL MAGISTRATURII

HOTĂRĂȘTE:

Art. 1 – Efectuarea în cursul unui an a concediului pentru îngrijirea copilului în vârstă de până la un an, până la 2 ani sau, după caz, până la 3 ani, în cazul copilului cu handicap, nu afectează nici dreptul la concediu de odihnă pentru anul respectiv, nici durata acestuia.

1 9 0 9

Consiliul Superior
al Magistraturii

*"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)*

Art. 2 - Prezenta hotărâre se publică pe pagina de internet a Consiliului Superior al Magistraturii.

Data în București, la 10 noiembrie 2015.

PRESEDINTE
Judecător Marius – Bădă Tudose

